

Weet je wat ik echt fascinerend vind aan programma's als Expeditie Robinson, is dat het programma ooit begon als sociaal experiment.

Wie overleeft in de natuur?

Nu is het: wie overleeft zonder wifi, maar mét ego's?

Het is eigenlijk de perfecte spiegel van onze tijd.

We doen alsof we samenwerken, maar stiekem stemmen we elkaar weg.

We noemen het bondjes, maar het zijn gewoon tijdelijke vriendschappen met stemgedrag.

En als iemand eruit vliegt, zegt de presentator: "Je hebt het fantastisch gedaan."

Wat hij bedoelt: "Je was goede televisie tot je ophield te huilen."

Toch is het knap. Het blijft een succes.

Want diep van binnen herkennen we iets in die deelnemers: die dorst naar erkenning, dat kleine stemmetje dat zegt — "als ik maar niet degene ben die weg moet."

En dan denk ik: misschien is Expeditie Robinson helemaal geen realityshow, maar gewoon een cursus moderne samenleving.

We stemmen, we fluisteren, we vormen bondjes, en aan het eind zegt iemand: "Jij mag naar huis."

En we noemen dat dan... amusement.

Expeditie Robinson is zo'n programma waar ooit nog gewone mensen aan meededen, maar tegenwoordig vooral bekende gezichten in de tropen rondlopen. Belgische coryfeeën deden ook mee, op eilanden waar de meeste westerlingen na een dag zouden verhongeren — al is er natuurlijk van alles vooraf geregeld. Het blijft een wedstrijd vol stress, bondjes en afvallers tot er één kampioen overblijft.

De deelnemers vallen niet alleen af in gewicht, maar ook in vertrouwen. Liefdes of ontspanning zijn er niet bij; iedereen leeft in overlevingsstand, met af en toe wat zelf gevangen vis. En alsof dat nog niet genoeg is, volgt er daarna een napraten-programma waarin iedereen door elkaar heen kletst — een verlenging die niemand echt gevraagd heeft. Ik denk dan terug aan de zaterdagen van vroeger, toen we in het dorp zelf hindernisbanen bouwden van stoelen, planken en een stopwatch van mijn vader. Iedereen kon meedoen, er waren geen bondjes en geen eilandraad — alleen plezier en een hoop gelach.

Tegenwoordig zijn er in andere landen nog extremere challenges, vol modder en obstakels, met grote geldprijzen. Dan is

Expeditie Robinson eigenlijk nog een oase van rust. Deelnemers noemen het een once-in-a-lifetime experience, maar voor mij blijft het vooral een eindeloos herhaald eilandverhaal.

Toch is het, hoe saai soms ook, nog altijd spannender dan de talloze tv-formats waarin gewone mensen elkaar wegstemmen.

En steeds weer diezelfde woorden van de presentator: “Je mag naar huis.”

Alsof dat de samenvatting is van de moderne televisie — en misschien ook een beetje van onze tijd.

Dit delen:

[Share op Facebook \(Opent in een nieuw venster\)](#) [Facebook](#)

[Delen op X \(Opent in een nieuw venster\)](#) [X](#)